

מרינה ברטולי

שאנון מרסר

פסטיבל פליציה בלומנטל למוזיקה 14-19 במאי 2012 מוזיאון תל אביב לאמנות

חזרה לשורשים בקריירת סופרן בינלאומית, כולל הופעות בתיאטראות המובילים באירופה עם המנצחים קלאודיו שימונה, גוסטב לאונהרדט, פיליפ הרווגה ועוד. כשאני שואלת את ברטולי לגבי מקומן של נשים בסצנה הבינלאומית, היא מתנדנדת בין חצי הכוס המלאה לריקה. "כיום המקום של זמרות שונה. מצד אחד, לנשים יש את החופש להתפתח, לנסוע הרבה לבר ולנהל קריירה באופן עצמאי (מרצון או הכרח) - וזה שינוי אדיר, שכן בעבר נשים נאלצו לנסוע רק בליווי אם, בעל או מנהל. מצד שני, הברידות בנטיעות היא לפעמים קשה מאוד, למרות התקשורת האלקטרונית. בלימודי כתבתי עבודה על הקריירה האמנותית של הכנרית טורצ'לי מהמאה ה-19, שלא הופיעה מעולם מבלי שמלווה כלשהו חיכה לה מאחורי הקלעים. זה מדהים, בשבילנו החופש והעצמאות הם טריוויאליים עד כדי בדידות".

בעידן שבו המרחק בין השפע לקהל מתמצה בהקלקה פשוטה, מרתק לגלות שכל כך הרבה יוצרים חוזרים דווקא אחורה, מבקשים להתחקות אחר השבילים שהיטשטשו עם השנים ולפרש מחדש את המסורת הלא תמיד שמורה של הדורות הקודמים. "בפסטיבל אופיע בחדר עם 'אנסמבל אמרוו' שהקמתי עם מיכל לאפולה. בתכנית נבצע אריות מהקאמרטרה דה ברדי - קבוצת אמנים איטלקיים הומניסטים מסוף הרנסנס ששחזרו את המודל של היוונית העתיקה ודחו את הפוליפוניה המקובלת בזמנם. מדהים לגלות כמה כוח ועוצמה מקבלות המילים שהן כוח מוביל מאחורי המוזיקה ופעמים רבות אף מביאות אותי לכדי דמעות".

גם בהופעה של שאנון מרסר אתם מוזמנים לצאת אל מסע, בו תנדרו מספר אל המרחבים המוזיקליים של דרום אמריקה: "זוהי נקודת מפגש מרתקת המשלבת בין מנגינות אירופאיות שהביאו המהגרים הראשונים, נגיעות אפריקאיות והרבה קצב ספרדי ווירטואוזיות גבוהה. הקטע האהוב עליי הוא 'אני בטירוף' מתוך הבלט 'דה לה פולי', שמשלב בין שבריריות ופגיעות יוצאות דופן בטקסט ובמלודיה ונוגע ברצון שלי למצוא את הסיפוק בתוך הברירות שבעולם".

מרינה דה ליסו

סופרן מוצ'ילרוס

לרגל פסטיבל פליציה בלומנטל, קראנו לזמרות הסופרן שאנון מרסר ומרינה ברטולי וזמרת המצו סופרן מרינה דה לוס, לשיחה לא מחייבת, וניסינו לבדוק מה קורה לנשיות על במת הכפר הגלובלי. כמצופה, אתם מוזמנים להביט על חצי הכוס הריקה ולגמוע בשקיקה מחצייה המלא

| שרון דובקין

זקוק למשקל רב יותר על מנת לפעול, לתמוך ולגעת בצלילים הנמוכים והדרמטיים. אז נכון שיש לנו עדיין מקום לדיוה המסורתית, אבל מבחינתי יש געגוע לתקופה של פעם, כאשר הכישרון בלבד היה הפרמטר ל'כוכבות' על הבמה".

אצל זמרת הסופרן האיטלקיה מרינה ברטולי, שמצטרפת לשיחה, הדימוי החיצוני אינו כל כך משמעותי, והיא ממחרת לשלוף את הדמויות האיטלקיות הכולטות, שהפכו לאגדה רק כמה מאות שנים לפני. "נולדתי בפאדובה, עיר אוניברסיטאית עתיקה עם היסטוריה אקדמית מפוארת, שבה פעלה האישה הראשונה שקיבלה תואר דוקטור (אלנה לוקרציה, 1646). גם כיום המרדן החשוב ביותר באיטליה היא חתנית פרס נובל ריטה לוי-מונטלצ'יני (בת 103). אלו שתי נשים אמציות המשמשות לי דוגמה ומופת למאבק כנגד דעות קדומות". ולדעתה של זמרת המצו-סופרן מרינה דה ליסו, שתופיע בפסטיבל עם ההרכב אאוור מוויצ', דווקא התפקידים המסורתיים מאתגרים את הנשים: "היום נשים בעולם התיאטרון דווקא מקבלות במה נכבדת, בעיקר זמרות בארוק שיכולות לגלם גם דמויות גבריות ולהרגיש כמו גבר אמיתי על הבמה. זוהי חוויה יוצאת דופן, מעשירה ומאוד מאתגרת. כמובן שלהיות סופרן או מצו זו הבחירה הראשונה שלי, זו שמאפשרת לי לחלוק את הרגשות עם הקהל".

העיר הלבנה צפויה לעטות במאי שפע של גוונים, צלילים וסגנונות במסגרת "פסטיבל פליציה בלומנטל למוזיקה". המסורת המפוארת, שממשיכה כבר 14 שנה ברציפות, צפויה להביא השנה מבחר הרכבים, מבצעים ויוצרים, שירחיבו את טווח השמיעה המוזיקלי ויאפשרו ליהנות ממפגש בינלאומי מרתק עם מוזיקאים מברזיל, איטליה, ספרד, אוסטרליה, בלגיה וקנדה.

איפה הדיוה?

רגע לפני שהמסך עולה חברנו לשיחה עם שלוש מהזמרות הכולטות בפסטיבל פליציה בלומנטל למוזיקה קלאסית, אשר שמו לרגע את התלבושות המפוארות והמנעד הבלתי אפשריים, כדי לברוק מה קרה לסופרן מפעם. שאנון מרסר, זמרת סופרן קנדי, תציג השנה תכנית חדשה של "סלטה בארוק", המשלבת מוזיקה דרום אמריקאית מהמאות ה-17 וה-18 עם ניחוח ספרדי עממי. את התכנית הרכיב המנהל האמנותי של אנסמבל קפריס, שרואה בחוויית ההגירה את המורשת המוזיקלית הגדולה של דרום אמריקה (הביאו בתרמיל המוצ'ילרוס את המוזיקה ליבשת החדשה). הוא ביקש להציג את הקולאז' המוזיקלי שנוצר בדרום המהגרים ומפגש עם אירופה. שאנון, המתגוררת כיום בטורונטו, זכתה למוניטין בינלאומי בזכות שיתופי פעולה עם תזמורת הבארוק של אריון, אופנת מונפלייה בצרפת, קבוצת מונטי פייטון הלונדונית ועוד. המבקרים מתארים את קולה כוזה, מסנוור ובוהק, ודמותה העדינה והמעט שברירית משלימה את הדימוי המסורתי. בשיחה היא ממחרת לצאת כנגד הסטריאוטיפ: "אני שמחה שהדמוי של 'זמרת אופרה שלמנה' דועך בכמות, אבל כשמסיריכם רחבי העולם רואים שהרגש על מראה חיצוני הוא עדיין משמעותי ביותר. כיום הפרפורמרים נדרשים דווקא להפגין גורה רזה במיוחד, אך במקרה של שירת אופרה, יש מצבים רבים בהם הגוף דווקא